

Майката чу гласа на дъщеря си и заражена отъ стенанията, не удържа: сълзи задавиха и нея. И слѣ се плача на двѣтѣ жени: Ана плачеше по загубени млади-ни, майката — по щеркини несрѣта. И дълго мълчание-то въ стаята се нарушаваше само отъ плача на двѣтѣ жени.

Стаята, озарена отъ утренното слънце, почна да тъм-нѣе отъ бързо гаснящитѣ лъчи и капацитѣ на прозор-цитѣ заскрибуцаха отъ извилата се вихрушка. Чакъ тогава Ана издигна глава и като видѣ майка си, дълбоко въздъхна.

— Тъй, тъй трѣбвало да си оплакваме днитѣ, не ли? — се обади съкрушена Ана.

Майката чу гласа на дъщеря си и бършейки очи съ измокрената си кърпичка, само погледа дъщеря си и едва въздъхна.

Вънъ вѣтрътъ се усилваше, ала тѣ и не обръщаха внимание, че вънъ иде буря.

Майката, дълбоко замислена, само поклати глава и съ мъжа отговори: — Като се приберемъ у дома — дано!

— За мене, ни тамъ, ни дѣ-да-е — нѣма животъ, щомъ тамъ е и той, майко.

— Че какъ го намрази тъй, че какъ го намрази? клатейки глава, погледна майката дъщеря си.

— Не го мразя, майко . . . защо ще го мразя. Са-мо, кога си помисля, че той ми е мъжъ! Кога си спом-ня, че цѣлъ животъ . . . Лицето ѝ потъмнѣ, и кършей-ки рѣцѣ, извика: —

— Майко, единъ цѣлъ животъ! Тя захълца. — А два пѣти ли ще живѣя, майко; да погребя младици! —

— Два пѣти ли ще бѣда млада, мамо!

— Ехъ, нѣмаше такава нѣщо на наше врѣме. За-домишъ ли се, знаеше се, че нѣма другъ край. И по-добрѣ, като че си бѣхме. Не знамъ, чедо, не знамъ, Ане-Господъ и света Богородица да ти сж на помощъ!

И двѣтѣ жени мълкнаха.
— Недѣй уйдисва на дявола, ами стани да приби-раме, че като дойдатъ колата, да си тръгнемъ. Пъкъ тамъ дано, дано . . . ще светимъ масло, ще . . . е все-обърща се човѣкъ.

— Не, майко, нѣма да събираме. Нека дойдатъ ко-ла. Нека дойде и той. Азъ ще му говоря, ще му раз-права и всѣки ще тръгне по своя пѣтъ.